

Το γαϊδουράκι που σήκωσε το Χριστό

Όταν γεννήθηκε στην αυλή του Ιακώβ ο Γκριζωπός όλοι γέλασαν με την ψυχή τους. Τέτοιο άσχημο γαϊδούρι δεν είχαν ξαναδεί, είπαν. Το κοροΐδεψαν οι άνθρωποι, μα το περιγέλασαν κι όλα τα άλλα ζωντανά.

Είχε αδύναμα σαν καλάμι πόδια, λεπτό σκελετωμένο κορμί και τρίχωμα σχεδόν ανύπαρκτο. Άσε που η ράχη του ήταν καμπουριασμένη και γεμάτη σημάδια και ρόζους. Ήταν το πιο κακοκαμωμένο ζωντανό που είχε φτιάξει η φύση. Μόνο τα μάτια του, μεγάλα κι αγνά, είχαν ένα όμορφο φως, όμως αυτό κανείς δεν το πρόσεξε ποτέ.

Σαν πέρασε λίγος καιρός και ο Ιακώβ είδε πως ο μικρός γαϊδουράκος του με τίποτα δεν έλεγε να σιάξει, φώναξε το γιο του και του είπε:

- Συμεών, παιδί μου, πάρε αυτόν τον ασχημογαϊδαρο, που έχουμε στην αυλή μας και άσε τον ελεύθερο στο Όρος των Ελαιών. Εμάς δε θα μας χρησιμεύσει σε τίποτα, τέτοιος που είναι. Βάρος μόνο θα μας δίνει.

- Καλά, πατέρα, είπε ο μικρός και δένοντάς το λαιμό του Γκριζωπού μ' ένα σχοινί, τον πήρε εκεί που τον διέταξε ο πατέρας του.

- Άντε γαϊδουράκι, καλή τύχη, φώναξε το παιδί σαν έφτασαν στον προορισμό τους και πήρε τρέχοντας τον κατήφορο για το σπιτικό του.

Το μικρό ζωντανό έμεινε μόνο κάτω από τις αιωνόβιες ελιές. Ήξερε πως κανένας δεν το ήθελε, μα δεν το ένοιαζε. Βαθιά, μέσα του, κάτι του έλεγε, πως έστω και για μια στιγμή της ζωής του θα γινόταν ευτυχισμένο.

Ο καιρός κύλησε γοργά και, κάποια μέρα, ένας νέος που έφεγγε σαν τον ήλιο - ο Χριστός - πήγε μαζί με τους μαθητές Του στο Όρος των Ελαιών. Αφού πρώτα προσευχήθηκε ώρες πολλές, είπε σ' έναν απ' αυτούς:

- Πήγαινε αδελφέ μου, και φέρε αυτόν εκεί το γαϊδουράκο. Θα τον καβαλήσω και θα πάω στα Ιεροσόλυμα για το Πάσχα.

Σκίρτησε η καρδιά του ζώου στο άκουσμα των λόγων του Ιησού. Τώρα ήξερε πως η ώρα της ευτυχίας του είχε σημάνει.

Ο Απόστολος του Χριστού, χωρίς να σχολιάσει την εκλογή του δασκάλου του, πλησίασε το Γκριζωπό κι αυτός, υποτακτικά, έσκυψε το κεφάλι του, για να του περάσει το σχοινί στο λαιμό.

Ο Χριστός χάιδεψε απαλά το γαϊδούρι κι άπλωσε απάνω στο μαδημένο του τρίχωμα το μανδύα Του. Ύστερα, κάθισε στη ροζιασμένη του πλάτη, τόσο απαλά, που το ζωντανό δεν ένιωσε κανένα βάρος. Το μόνο που ένιωσε ήταν μια γλυκιά ζεστασιά, που ταξίδεψε στο αίμα του και το έκανε να κυκλοφορεί πιο γρήγορα. Και το θαύμα έγινε! Το μαδημένο τρίχωμα φούντωσε μεμιάς και οι ρόζοι απ' την πλάτη του ζωντανού εξαφανίστηκαν. Τα αδύναμα πόδια, που σέρνονταν, πήραν φτερά και γεμάτα ζωή και δύναμη, πήραν τον ανήφορο για την Ιερουσαλήμ.

Πόσο όμορφος του φάνηκε ο δρόμος για την πόλη. Και πόσο υπέροχα ένιωσε, σαν ο κόσμος έστρωσε μερσίνια και δάφνες και φώναξε «ωσαννά» και «αλληλουΐα», γι Αυτόν που καθόταν απάνω του, γι' αυτόν, που όλοι φώναζαν Μεσσία!

Κάποτε ο δρόμος τέλειωσε. Είχαν φτάσει στο ναό. Ο Κύριος κατέβηκε από το ζωντανό κι αφού το χάιδεψε με αγάπη, το άφησε να φύγει. Ο προορισμός του είχε τελειώσει. Τρισευτυχισμένος ο μικρός γαϊδαρος περιπλανήθηκε στους δρόμους της πόλης. Όλα γύρω ήταν γιορτινά και ο Κύριος είχε πάει θριαμβευτής στο Ναό. Αφού τριγύρισε αρκετά, εδώ κι εκεί, επέτρεψε και πάλι στο όρος των Ελαιών.

Οι μέρες, που ακολούθησαν, σημάδεψαν τη Χριστιανοσύνη με την ιστορία των Παθών του Χριστού. Ο Γκριζωπός έβοσκε αμέριμνος, όταν σκοτεινίασε ο ουρανός και άρχισε η γη να τρέμει συθέμελα. Η καρδούλα του μικρού ζώου κτύπησε άτακτα και φοβισμένα, και χωρίς να ξέρει γιατί, πήρε και πάλι το δρόμο για την Ιερουσαλήμ.

Μόλις πέρασε τα τείχη, είδε πολλούς ανθρώπους να τρέχουν φοβισμένα κι ύστερα άκουσε να λένε, πως σταύρωσαν το Μεσσία. Σταύρωσαν το Μεσσία «του» στο Γολγοθά και μάλιστα ανάμεσα σε δυο ληστές.

Τα μεγάλα φωτεινά μάτια του γαϊδουράκου συννέφιασαν. Πώς μπόρεσαν οι άνθρωποι να κάνουν κάτι τέτοιο σ' Εκείνον, αναρωτήθηκε κι ένιωσε το είναι του να βουλιάζει από τη θλίψη.

Πήρε ξανά το δρόμο για το όρος των Ελαιών. Τίποτα πια δεν τον κρατούσε στην Ιερουσαλήμ. Έφτασε εκεί αποκαμωμένος και στάθηκε κάτω από τη ρίζα της ελιάς. Εκεί, που Εκείνος τον αντάμωσε και τον χαίδεψε. Που άπλωσε στην σκελετωμένη του πλάτη το μοσχομυρισμένο Του μανδύα και όλα άλλαξαν μονομιás. Δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια του μικρού ζώου. Ο Μεσσίας «του» δεν υπήρχε πια. Αυτός γιατί να υπάρχει; Έγειρε το κορμί του στο χώμα και η θλίψη του ήταν τόσο δυνατή, που η καρδούλα του δεν άντεξε. Μοιράστηκε στα δυο.

Το γαϊδουράκι που σήκωσε το Χριστό ως την Ιερουσαλήμ, δε ζούσε πια. Δεν ήθελε να ζήσει. Πέθανε από τον καημό Εκείνου, που τον σταύρωσαν άπονα. Εκείνου, που ήρθε, έζησε και πέθανε, για να σώσει όλους εμάς από τις αμαρτίες.

Τούλα Κακουλλή